

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace. The man, on the left, has dark hair and a beard, and is wearing a light-colored suit jacket over a white shirt. He is looking down at the woman. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a strapless, dark-colored dress. She is looking down and slightly to the right. The background is dark and out of focus, with some vertical light streaks. The overall mood is intimate and romantic.

Katy Evansová
Probuzené city

KATY EVANSOVÁ

PROBUZENÉ CITY

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

až pohlédnete na květnové tituly z edice Desire, možná si pomyslíte, že hned první povídka s názvem Pomsta mužům mnoho prostoru pro romantiku neskýtá. Opak je ale pravdou. I obtížné životní situace, jako jsou rozvod, ztráta společenského postavení, finanční problémy, mohou být příležitostí pro novou lepší etapu života. A vlastně v bledě modrém to platí i pro další dva tituly – Probuzené city a V područí touhy. I zde se nově vzniklému vztahu postupně podaří přetavit počáteční averzi a nedůvěru v úctu, obdiv, touhu a nakonec v lásku.

Přeju Vám krásný a ničím nerušený zážitek z četby.

Váš Harlequin

Katy Evansová

PROBUZENÉ CITY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Boss

První vydání:

Harlequin Books, 2019

Překlad:

Pavčina Buzková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Katy Evans

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5013-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5014-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5015-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Celý život se řídím jednoduchým heslem: musíš zářit. Když jsem dnes ráno vstoupila do kanceláří Amorova šípu s kávou v jedné a portfolioem ve druhé ruce, obrátila se za mnou, i díky klapání mých jehlových podpatků, nejedna hlava. Moji zaměstnanci trochu ospale vzhlíželi od svých monitorů a na tvářích jim pohrávaly nervózní úsměvy. Věděli, že v takových dnech, jako je ten dnešní, není radno si se mnou zahrávat a že pokud nedostanu přesně to, co chci, budou padat hlavy.

„Čekám vás do jednoho v zasedačce. Začínáme za dvě minuty,“ zavolala jsem na ně.

Ben, vedoucí technického oddělení, který je vždycky do schůzování celý žhavý, a to zvlášť, když jde o důležitá jednání, se ke mně vrhl. Natáhl ke mně ruku s čerstvou kávou a zatvářil se trochu zahanbeně, když si všiml, že už jsem si svoji kávu obstarala sama. Zčervenál a barva jeho kůže se roztomile bíla s jeho rezavou kšticí. „Nevěděl jsem, jestli budeš mít čas koupit si kávu... Teď máš dvě.“

Usmála jsem se na něj, položila jsem si věci na stůl a vzala si od něj jeho pozornost. „Latté?“

„Tvoje oblíbené,“ usmíval se na mě.

Usrkla jsem si a znovu se usmála: „Kávy není nikdy dost. Děkuju.“

„Není vůbec za co.“

Dlouze jsem se napila a vnímala ten blažený pocit, když mi lahodná tekutina vtékala do krku. Prakticky jsem cítila, jak mi kofein začíná vlévat energii do žil, za což jsem byla nesmírně vděčná. Věděla jsem, že tohle bude určitě dlouhý den a já nesmím pohrdnout žádným životabudičem, který můžu dostat. Dnes, především dnes, muselo jít všechno hladce.

Mezitím, co se lidé trousili do zasedačky, jsem se už posadila na svém místě v čele a zapnula projektor. Všichni na mně viseli očima. Jen se dívejte a uče se, pomyslela jsem si. Takhle to dělají profesionálové. „Jsme tady všichni?“ rozhlédla jsem se. „Fajn, takže začneme. Jak všichni víte, v poslední době jsme se zaměřili na podstatnou změnu naší značky. Může mi někdo říct, co od nové struktury a designu očekáváme?“ Nikdo ani nehlesl, a tak jsem si jen povzdechla. Někdy si vážně připadám jako chůva, která musí každého vodit za ručičku. „Ellie, pověz mi to. Nikdo jiný to neudělá,“ podívala jsem se na svou nejlepší kamarádku. Známe se už od střední, a tam taky začalo naše přátelství. Ellie Masonová. Šla za mnou do Amorova šípu, když jsem tuhle práci svých snů našla a potřebovala jsem obsadit několik pracovních pozic. Nikdy jsem nelitovala, že mám tuhle talentovanou designérku a zároveň blízkou duši ve svém týmu.

„Pro naši cílovou skupinu je podstatné barevné schéma celé aplikace,“ začne Ellie kultivovaným hlasem. „Amorův šíp je seznamka především pro mladé lidi. Je možné, že je odrazují tmavší odstíny, které jsou použité na domovské stránce a na messengeru. To, co potřebujeme, je zářivé barevné schéma, které okamžitě přitáhne zrak.“

„Ano, Ellie. Díky bohu, že mě tady poslouchá aspoň někdo,“ poznamenala jsem a několik lidí z týmu se rozesmálo. „Takže pokud jde o tuto představu... máte někdo nějaké nápady? Podívejme se na to.“ Všichni z týmu se začali hrabat v kufrících a vytažovat složky, které před nimi měly ležet už před pěti

minutami. „To jako vážně, lidi?“ zasmála jsem se nevěřicně. Pak jsem se na ně podívala takovým tím káravým pohledem.

Tim, nejmladší člen mého týmu, konečně vytáhl návrh celý vyvedený v základních barvách. Musela jsem se kousat do vnitřní strany rtu a předstírat, že si jeho dílo prohlížím. „Time... je to dobré. Až na to, že základní barvy jsou vhodné spíš pro děti. A tohle je seznamovací aplikace. Nechceme, aby nám začaly randit sedmileté děti, že?“

Tim se zasmál a vypadal trochu zahanbeně. Laskavě jsem se na něj usmála a krátce přikývla a celou tu dobu jsem se snažila zamaskovat svou nespokojenost. Rozhlédla jsem se po zbývajících členech týmu s nadějí, že přijdou s něčím lepším. Cítila jsem, že nepotrvá dlouho a ztratím nervy. Alastair chce mít rozhodnutí o barevném schématu na stole během dneška, a abych byla upřímná, já to chci taky. Rychle jsem si prošla všechno, co přinesli ostatní, a nejlepší nápady dala stranou. Ani jeden z nich nebyl bohužel ničím výjimečný.

Naštěstí aspoň Ellie přinesla něco dobrého. S úsměvem mi podala své portfolio a na tváři měla výraz, který mi byl jasný: modlila se, aby se použil zrovna její návrh. Raději jsem se na ni neusmála, protože na favority nehraju, tedy určitě ne v práci. Poté, co jsem prošla nápady ostatních, předložila jsem jim k posouzení ten můj: „Mělo by to vypadat nějak takto,“ řekla jsem a rejčila s myší po monitoru. Ukázala jsem jim odstíny červené a šedé, které jsem si zvolila. „Genderově neutrální. Výrazné. Vášnivé. Smělé! A nadčasové. Zkrátka něco, co může oslovit každého.“

Oči všech lidí z týmu se zájmem hleděly na velký monitor na stěně. Skoro to bolelo, jak moc jsem se snažila jim neříct, že takhle to měli dělat celou dobu. Ellie poznala, jak jsem frustrovaná, a trochu škodolibě se pousmála. Proč by si neužila moji slabou

chvilku, že? Pěkně pohodlně se opřela a nespouštěla ze mě zrak. Zamračila jsem se na ni. To je vážně skvělé, celé dopoledne jsme si zasekali něčím tak snadným! Fantazie! Pak jsem se ale ovládla. „Vezměme za základ můj a Elliin návrh, barevné schéma, které je na nich použito, teď doladíme. Každý z vás dnes dodá tři návrhy a pak se rozhodneme, kterou verzi nakonec použijeme. Je to jasné?“

Všichni nadšeně přitakávali a bylo vidět, že jsem jim svou prezentací dodala energii. Zatímco se vraceli ke svým stolům, aby se dali do práce, protáhla jsem obličej a podívala se na Ellii. Mračila jsem se, abych dala jasně najevo, v jaké jsem náladě; mému týmu se vždycky podaří mě dostat.

Ellie ukázala na kávu: „Nakrm tu běsnící bestii v sobě,“ zasmála se.

No jistě, moje nejlepší kamarádka pochopitelně dobře ví, že kofein mě pokaždé dokáže pohladit po duši. Naposledy jsem se na ni zamračila a rychle dopila svůj druhý šálek. Bylo deset dopoledne a já už se cítila vyřízená. Jediné, co mě trochu uklidňovalo, bylo to, že jsem si byla celkem jistá, že si tým pravděpodobně vybere můj návrh. Ačkoli to zní trochu nafoukaně, vím, že moje nápady jsou vždycky nejlepší. Pro to, že mě Amorův šíp zaměstnával od dvaceti let, existoval velmi dobrý důvod... A ze stejného důvodu jsem se po pouhých čtyřech letech stala vedoucí celého oddělení, po čtyřech letech neselhávajícího entuziasmu, oddanosti a tvrdé práce. Táhnou celý tenhle tým a zasloužím si za to uznání.

Při tomhle přemítání jsem si balila věci, když tu najednou vstoupil do místnosti Ben. „Díky, že ses zastavil, Bene. Ještě není nic rozhodnuto, ale jakmile určíme vítězný návrh, dám ti vědět,“ informovala jsem ho.

„Samozřejmě,“ odpověděl a jedním dechem se mě zeptal, co dělám dnes večer.

Trochu smutně jsem mu odpověděla, že mám

v plánu jít domů a ohřát si k večeři činu, kterou jsem si včera objednala. Je to ostuda, ale jsem hrozná kuchařka, a to i navzdory tomu, že jídlo patří k vrcholům mých dní. „Prostě si užiju klidný večer,“ řekla jsem, jako bych obvykle vymetala všechny večírky v dohledu. Ovšem nic není vzdálenější pravdě. Většinu večerů si prostě navléknu pyžamo a koukám na Greyovu Anatomii.

„Zapomeň na to. Měli bychom –“

V tom okamžiku vstoupil do místnosti i Alastair Walker, ředitel Amorova šípu a člověk, jemuž se tady zodpovídám.

„Jak probíhalo ranní setkání, má drahá Alexandro?“ Ani po deseti letech, které strávil v Chicagu, se nedokázal zbavit britského přízvuku. Namířil si to ke mně a během chůze si upravoval sako. Na muže jeho věku byl extrémně pohledný: prošedivělé vlasy a drobné vrásky na jeho tváři se k jeho opálené pleti a vypracovanému tělu ani nehodily.

„Setkání se celkem vleklo,“ usmívala jsem se na pozdrav a koutkem oka zahlédla, jak se Ben stáhl do pozadí.

Pokaždé když Alastair vstoupil do místnosti, všichni se napřímili a byli ztělesněná horlivost. Byla jsem ráda, že můj tým ví, jak se v přítomnosti velkého šéfa chovat. Můj vlastní úsměv mezitím ale trochu pohasl, protože jsem si všimla, že za Alastairem vešel do místnosti i jakýsi vysoký tmavovlasý muž. Mladý muž. A sexy muž. Měl na sobě tmavě šedý oblek, trochu nedbale uvázanou temně rudou kravatu a úžasné ručně šité boty. Vlasy si asi těsně před zasedačkou rozčuchal a na tvářích mu rašil zítřejší vous. Vtom se naše pohledy setkaly. V ústech mi okamžitě vyschlo a cítila jsem se totálně vyvedená z míry. Snad ještě nikdy jsem neviděla tak přitažlivého muže. V kontrastu s tmavými vlnitými vlasy mě na něm překvapily hlavně jeho světle hnědé oči. Jantarové, ano, to je to slovo. A to tělo... za takové tělo by člověk vraždil,

aspoň pro ten kus, který jsem viděla pod nezapnutým sakem. Netušila jsem, co tady s Alastairem dělá, ale s naprostou jistotou jsem věděla, že to je ten nejpříťažlivější muž, jakého jsem kdy v životě viděla. Měla jsem pocit, jako by se při jeho příchodu vychýlila celá místnost ze své osy. A nejen místnost. I mě jakoby někdo vychýlil nejdřív doprava, pak doleva... a nějak jsem se pořád nemohla dostat zpět.

„Takže,“ promluvil zase Alastair. „Rád bych vám představil svého nejmladšího syna, černou ovci naší rodiny,“ dodal a poplácal mladšího muže po zádech.

Muž se pobaveně pousmál, ale já jsem si hned všimla, že se mu v očích při Alastairově poznámce o černé ovci objevil cosi jako vzdor, a ucítila jsem nával silného porozumění a empatie.

„Kit Walker,“ pronesl hlubokým a sytým hlasem. Na chvíli na mě spočinul pohledem a mě nečekaně silně píchlo u srdce.

„A tohle,“ obrátil se Alastair opět ke mně, „je tajná zbraň Amorova šípu. Alexandra Croftová.“

Ty jantarové oči se zahleděly do mých a já jsem najednou od něho nemohla odtrhnout zrak. Dýchej, Alex! Pak Kit vztáhl ruku. „Černá ovce a tajná zbraň. Hm,“ protáhl. „To je nebezpečná kombinace.“

„Ano. Obé je velmi snadné podcenit,“ dodala jsem s úsměvem. Byla jsem ráda, že se mi nechvěje hlas, a konečně mu potřásla rukou. Jeho stisk byl teplý, oči mu svítily zvědavostí a bylo v nich ještě něco jiného. Něco jako respekt. Vypadalo to, že ho zaujala moje poznámka, která pochopitelně směřovala k tomu, abych mu dala najevo, že chápu, jak je frustrovaný ze svého otce. Moc dobře jsem to znala, ani moji rodiče určitě nečekali, že se dostanu tam, kde jsem dnes. „Moc ráda tě poznávám, Kite.“

„Potěšení je plně na mojí straně,“ odpověděl s britským přízvukem, který by měl být v Americe postavený mimo zákon.

Po chvilce jsem si uvědomila, že na sebe pořád

ještě hledíme, a rychle jsem stáhla dlaň. Topila jsem se v rozpacích, že celý můj tým přes skleněné okno viděl, jak na toho člověka pouším oči. O Alastairově nejmladším synovi už jsem slyšela spoustu historek. A ani jedna z nich nebyla moc pěkná. Ale samozřejmě když jsem ho teď viděla, chápala jsem, kde se vzala jeho pověst plejboje, a věřila tomu, že každý z těch drbů, které mi kdy proletěly ušima, je pravdivý.

Pak Alistair vyhlédl dveřmi. „Co kdybyste se zatím s mým synem všichni seznámili?“ vyzval můj tým. „Já si promluvíím se slečnou Croftovou.“ Pak se obrátil k Benovi: „Spolu se pak uvidíme v technickém oddělení.“

„Ano, pane,“ vypálil Ben okamžitě. Kývl na Kita, který jeho pozdrav opětoval, a pak mi můj kamarád stiskl paži v lehce podpůrném gestu. Kit se za ním díval a na čele se mu objevilo pár přemýšlivých vrásek. Nakonec se pohledem vrátil ke mně. Ten pohled byl zkoumavý. Intenzivní. Snažila jsem se ho setřást a rychle vykročila za Alastairem do jeho kanceláře.

V duchu jsem se napomínala: neotáčeš se, Alexandro. Nikdy jsi nedovolovala žádnému muži, aby tě rozptyloval, tak s tím teď nezačínej. Ale toho mírného mravenčení, které jsem cítila na místě, kde se mě Kit dotkl... Ne, toho jsem se zbavit nedokázala.

DRUHÁ KAPITOLA

Vstoupila jsem do kanceláře ještě před Alastai-rem, který mi dal přednost. „Posaďte se.“

Cestou jsem si upravovala sako, což bylo v tomto okamžiku výrazem mojí lehké nervozity, pro kterou v mém životě není prakticky žádný prostor. Obvykle jde všechno po mém; nic si nenalhávám, tak mi to prostě vyhovuje. Ale tahle tajuplná schůzka mě vyvedla z míry. Najednou jsem se cítila trochu paranoidně. Je snad v sázce moje zaměstnání? Bylo by to možné? Nebuď hloupá, Alexandro, přesvědčovala jsem se v duchu. Vždyť tohle místo by se beze mě brzo sesypalo na hromádku.

Když si Alastair všiml mého výrazu, zasmál se: „Nemáš se čeho obávat, Alexandro, víš přece, jak si cením tvého přínosu. A teď se posaď,“ pokynul mi, oba jsme si sedli a já jsem si v duchu oddechla.

Snažila jsem se získat znovu otřesenou jistotu a odvážila se usmát. Alastair sepal ruce a položil je před sebe. „To, co ti teď řeknu, pro mě není snadné. Jsme už dlouho kolegové a patříš mezi moje nejlepší lidi. Proto ti to chci říct dřív než zbytku týmu. Odcháším, Alex.“

„Cože?“ trhla jsem sebou a asi se netvářila dvakrát chytře.

Alastair se zasmál. „Myslel jsem si, že budeš ráda, až mi uvidíš záda.“

„To ne!“ vykřikla jsem. Jak může můj šéf odejít? A kam by šel?

„Jen tě škádlím, Alex.“

Alastair se na mě díval s náklonností v očích a usrkával čaj, který mu přinesl John, jeho asistent. „Ne-vím, proč tě to tak překvapuje. Všichni přece musíme v určitém okamžiku odejít do důchodu. Nakonec to čeká dokonce i takové workoholiky, jako jsi ty.“

„To ano. Ale vždyť ty jsi pořád...“

„Mladý?“ doplnil mě Alastair. Znovu se zasmál a naklonil hlavu na stranu. „Jedna z věcí, která se mi na tobě vždycky moc líbila, je to, že říkáš legrační věci, i když se o to vůbec nesnažíš. Vážně mi chceš říct, žeš to nečekala?“

„Samozřejmě, že ne. Nikdy jsi nic nenaznačil.“

Alastair mávl rukou. „Tak ti to říkám teď. Jsi v podstatě první osoba, která to ví. Svoje rozhodnutí pak oznámím na konci týdne.“

Chvíli jsem musela odolávat pokušení, abych si nezačala hryzat nehty. Je to asi pochopitelné, protože jsem doopravdy cítila úzkost. Nový management může změnit... no, úplně všechno. To, že jsem se tady cítila tak dobře, bylo z nezanedbatelné části právě díky tomu, že Alastair je Angličan a jeho vedení mělo... styl. Přistěhoval se sem se svou první ženou skoro před dvaceti lety; byla to bohatá Američanka. A poté, co se s ní rozvedl, tady už zůstal. Celou dobu se choval jako velmi laskavý šéf a dalo se s ním skvěle vyjít. Díky němu jsem od samého začátku svou kancelář doslova vedla já. Celou dobu jsem dělala všechny věci po svém – co se změní, až odejde?

„Co to pro nás bude znamenat?“ ze ptala jsem se nakonec. „A proč mi to říkáš?“

„K tomu se hned dostanu. Chci tě požádat o laskavost.“

„Víš, že pro tebe udělám cokoli,“ usmála jsem se. Myslela jsem to vážně. Za to, čím jsem se stala, vděčím Alastairovi. Dal mi šanci, bez něj bych se v žádném případě nedostala tak daleko. Velmi ráda bych mu tedy vyhověla ve všem, o co mě požádá.

„Říkám ti to jako prvnímu člověku, protože jsi zodpovědná. Vím, že toho tady děláš hodně, možná víc než já. Jsem od přírody líný, takže jsem se moc nesnažil. Je to pravda, nemůžeš to popřít. A taky... no, však víš, letím až moc na ženské. Začal jsem tenhle byznys s tím, že přivedu milostný život do internetového věku. Nikdy by mě nenapadlo, že s tím budu mít nakonec takový úspěch, vždyť jsme v oboru na třetím místě! A z velké části za to vděčím tobě, Alex.“

Musela jsem se pousmát. „To je v pohodě. Byl jsi úžasný šéf, víš? Dvě manželství, dva rozvody, dva synové... a tuna charismatu. Nemůžeme zavírat oči před skutečností, že o tvou přítomnost stojí každý, kdo se v tomhle městě chystá rozvinout červený koberec před nějakou nóbl akcí.“

Alastair se jen zasmál, snad trochu hlasitěji, než by bylo nutné, a pak udeřil dlaní do stolu. „Pravda, pravda. No... přiznávám, že se můj charakter v tomto podnikání do značné míry... rozvinul. A tebe jsem vždycky považoval za svou chráněnkou. Nejraději bych ti to tady celé předal, ale samozřejmě, jsou tu jiní, kteří mají na toto dědictví právo dané jejich jménem.“

Samozřejmě mi bylo jasné, že mluví o svých synech. Věděla jsem, že jeho nejstarší syn má pod palcem média, Kit že vymetá večírky a že teď byl zrovna tři roky v Thajsku, nebo kde.

„William má své vlastní impérium, které musí řídit,“ dal se Alastair zase do řeči, jako by mi četl myšlenky. „A Kit... byl nějakou dobu v Thajsku. Ale je načase, aby konečně zjistil, co to znamená tvrdá práce. Nebo aspoň práce. Kit má nulové zkušenosti, ale abych byl upřímný, to nevidím jako problém. Když jsi ke mně přišla ty, taky jsi nic neznala, a vidíš, kde jsi teď? Kit...“ Trochu se zamračil, jako by zvažoval, jak svou myšlenku formulovat. „Kitův problém tkví v jeho osobnosti. Není moc na podnikání, je takový, jaký jsem byl v jeho věku já: líný, nezralý, roztěkaný.“

Obávám se, že to máme prostě v krvi. Ani jeho matka naši krevní linii nijak zvlášť nepovznesla k vyšší kvalitě.“

Všichni věděli, že Alastair se oženil se svou druhou ženou jen proto, že otěhotněla. Byla to striptérka, kterou poznal na služební cestě do Londýna. Byla nezvladatelná a Alastair jí velice rychle ukázal dveře. „Jde ale o to, že Kit je ještě hodně mladý. Ještě se neusadil. A řekl bych, že s určitým vedením by v tomhle byznysu mohl být nakonec dobrý. Každopádně se do toho celkem nadšeně hrne.“

Samozřejmě, že se do toho hrne, pomyslela jsem si v duchu. Jaký chlápek by nechtěl stát v čele multimiliardové společnosti se stovkami zaměstnanců?

„Má mozek ostrý jako břitva, Alex,“ pokračoval můj šéf a zamyšleně u toho vraštil obočí, jako by cítil moje váhání. „A taky je klidný jako želva. Mohl by tady excelovat, vážně. Jsem odhodlaný zajistit, aby byl pro tuto společnost užitečný. Nedokázal bych unést, kdyby se ukázalo, že je k ničemu. Má opravdu velký potenciál.“

Kousala jsem si ret, abych zamaskovala vzrůstající neklid. Představa, že budu mít na starosti někoho naprosto bez zkušeností, mě teda ani v nejmenším nelákala. Ale co jsem mohla dělat? Musela jsem to spolknout a šlapat dál, jako jsem to ostatně dělala po každé. Vždyť tahle práce pro mě znamenala všechno. „Čím ti tedy můžu ten... přechod usnadnit?“ zeptala jsem se.

Alastair se zasmál. „Jasně, to se od tebe dalo čekat, jdeš přímo k věci. No, popravdě řečeno, Kitovi by se hodil mentor, ale nabídku něčeho takového by nikdy nepřijal. Nemá rád, když mu někdo říká, co by měl dělat. Než se usadí, budu na něj dohlížet. Ale nemůžu tady být v jednom kuse. Rád bych, abys ho vedla.“

Vedla... Abych vedla toho sexy plejboje, který si začne hrát na šéfa? A co je horší – na mého šéfa? Při té vyhlídce se mi žaludek stáhl do malé kuličky.

„Co jsi tak ztichla, Alex? Vždycky máš plno řečí, a teď nic?“ zvedl obočí. „Vzpomeň si. Před chvilkou jsi mi slíbila, že pro mě uděláš cokoli.“

Tiše jsem si povzddechla. „Jo, to jsem slíbila. Asi jsem si pěkně naběhla, co?“

„Asi ano,“ usmál se na mě.

Musela jsem polknout. Bylo mi jasné, že se budu muset podvolit. Ale chlápky jako Kit jsem moc dobře znala. Určitě bude drzý a nonšalantní. Ve škole mu to pravděpodobně šlo skvěle, zkoušky docela určitě dělal na výbornou bez sebemenší námahy. Je připravený chopit se otěží, ale do práce se mu asi nebude chtít, protože na skutečné úsilí není zvyklý. Já, já jsem skoro opak. Vždycky jsem dávala přednost studiu před večírky, moji rodiče jsou workoholici a perfekcionisti, kteří na mě nikdy neměli čas. Workoholismus mám ve své DNA. A perfekcionismus taky. Práce vždycky byla a pořád je náboženstvím mých rodičů. Udržujeme spolu kontakt přes telefon tak nanejvýš o vánocích a o narozeninách. A i v těch řídkých případech mluvíme většinou o práci. A pak už mám jen mladší sestru Helenu, kterou díky tvrdé práci podporuju ve studiu na jedné z nejprestižnějších univerzit. Je ve druhém ročníku na Stanfordu a obě jsme na to nesmírně pyšné. Moji rodiče vždycky věřili, že pilní lidé se nerodí, že vznikají. Od zakončení střední školy poskytovali Heleně i mně jen málo finanční pomoci, protože vždycky měli za to, že něco takového člověka zformuje. Ale já si myslím, že Helena, která je chytrá jako liška a doufá, že se jí podaří udělat kariéru v počítačových technologiích, si zaslouží to nejlepší vzdělání. A proto je tato práce pro mě tak důležitá. To, že si plním své sny, mi na druhé straně dává možnost pomoci Heleně, aby si splnila ty svoje. Muž, jako je Kit, neví vůbec nic o tom, jaké to je, když se člověk pro někoho obětuje. Kluk, který si užívá skvělý život a jeho příjemné stránky, většinou nemyslí na práci. A to, že mu budu